

Svátek uvedení Páně do chrámu

Na dnešní svátek se děti v hodině náboženství připravovaly také tím, že vyráběly své hromničky. Svíce představuje Ježíše Krista, o kterém stařec Simeon prohlásil, že je Světlem národů, když byl coby dítě přinesen čtyřicátý den po svém narození do chrámu.

Malé děti jsou čisté duše, a když mají něco vyrábět i v hodinách náboženství, dávají věcem to, co se jim nejvíce líbí. A tak není divu, že na jedné svíci se neobjevily žádné zdobné ornamenty, ale traktor, se kterým jsem našemu malému ministrantovi velmi rád pomáhal. Dostali jsme od paní učitelky otázku, jestli bychom tam nechtěli dát něco zbožného. Po chvíli zamyšlení jsem se okolostojících dětí zeptal: „Víte, co

vlastně znamená slovo traktor?“ Je to z latiny a latinsky „tahas“ se řekne „trahere“. Traktor je tedy tahač, ten který táhne. A jelikož Ježíš je tím, kdo nás táhne svou láskou ke svému Otci, tak také traktor na svíci je skvělým symbolem Ježíše. Pro malého ministranta se tak Ježíš stává tím nejlepším traktoristou a posazuje nás do svého traktoru, jímž táhne celý svět k Otci, do nebe.

O dvě tisíciletí dříve nazval pisatel listu Židům Ježíše ne sice traktorem, ale naším sourozencem. „*Protože sourozenci mají krev a tělo společné, i Ježíš přijal krev a tělo.*“ Důvod Ježíšova bratrství vidí pisatel ve vůli Boží zachránit člověka z jakéhosi otroctví strachu před smrtí: „*Ježíš přijal krev a tělo, aby svou smrtí zbavil moci toho, který má vládu nad smrtí, totiž d'ábla, a vysvobodil všechny ty, kteří byli po celý život drženi v otroctví strachem před smrtí.*“ Toto chce dobře pochopit. Bojí se dnes lidé smrti? Žijí v otrockém strachu před svým koncem? Sem tam se někdo smrti bojí, ale málokdo si připouští. Myšlenky na konec zaháníme s tím, že to bude až někdy. Do té doby si dopřáváme života. Přišel nás Ježíš vykoupit jen od nepříjemných pocitů konce života? Takto to jistě autor listu Židům nemyslel. Ježíš se přece nestal člověkem, dokonce naším bratrem, aby nás zbavil nepříjemných pocitů.

Stal se naším bratrem, by nás vysvobodil od něčeho strašného, totiž od otroctví satanova. To smrtí nekončí. Satan je tím, kdo Bohu ve své pýše odporuje a jako první se Bohu vzepřel. Protože je první, má moc nad všemi ostatními, kteří učinili podobně. Nad těmi, kteří jsou, a teď se nelekejme tohoto pojmu, v antivztahu či bezvztaznosti k Bohu. Do této překerní situace nás dostalo rozhodnutí prvního rodiče nás všech, Adama. On Boha odmítl za nás za všechny. Proto nás to k Bohu na jedné straně sice táhne, ale na druhé straně se nám do toho příliš nechce. Dědictví onoho otroctví.

Proto pisatel listu Židům ukazuje Ježíše jako přátelskou nabídnutou rukou člověku, který se topí ve stavu odmítnutého vztahu s Bohem. Ježíš je tak světlem v temnotě světa bezvztaznosti - či antivztahu - odporu k Bohu. To je smyslem i dnešního svátku, když žehnáme svíce.

Jednomu z nás svíce bude vyprávět, že Ježíš je traktorem – tahačem do nebe a bez něho zůstaneme jen v temnotách své pýchy. C. S. Lewis říká, že větší dobro doplňuje dobro menší, větší láska vtahuje a obohacuje lásku menší. Bohužel, ale také větší pýcha a zlo, triumfuje pýchu a zlo menší, větší pýcha a zlo vtahuje menší zlo do ohromných šířek zla vyššího. Od tohoto otroctví zla v lhotejně až nenávislné bezvztaznosti a odporu k Bohu nás přišel Ježíš Kristus zachránit, nabídnutím přátelství Boha. Stařec Simeon, když spatřil Ježíše, ještě jako malé dítě, prorocky řekl: „*Moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvícení pohanům a k slávě tvého Izraelského lidu.*“ Nechme se jím vést.